

הקשרית

במפקד החטיבה התמיר מחזית רפיח עמד ליד ספת "מבצע-קדש" וארבע מאות זוגות עינים צעירות עוקבות בדריכות אחרי תנועות-ידיו הבטוחות שציינו שמות כה מוכרים כמו כונתילה, דהאב, שארס-א'שייך, מיתלה, א'טור, ראס-נצראני, רפיה, סנפיר, עזה... כל מקום והדו רב-המשמעות, קורותיו וחלקו באותה עלילה רבת-הוד של ששת-ימיי-סיני.

היה זה ביום השנה הרביעי ל-"מבצע-קדש" לאחר ששככה סערת הנצחונות והאכזבות ונותרו הזכרונות לבדם והרצון העז, כי מסות "ימיי-סיני" לא יישכחו, לא יטושטשו ולא יביאו לידי רפיון ידים ושאננות.

על כך שוחח המח"ט עם ארבע-מאות מאזיניו הצעירים, שבימי "קדש" עדו ישבו על ספסל בית-הספר היסודי ולכן נראתה להם הפרשה כולה כשייכת לעבר "הרחוק", האגדי.

ניכר היה כי המח"ט מבקש את הניב הדרוש כדי להבהיר היטב את אשר אירע בששת הימים: כיצד לחמו, כיצד גברו על האויב, כיצד התבלטו בערים-לוחמים, ילידי-הארץ ומן העולים החדשים, והוכיחו גבורה ודבקות במשימה.

וכך הגיע בסיפורו אל ליובה, קשרית החטיבה שלו, אותה נערה אלמונית שקודם לכן כמעט לא הכירה, אך פשהגיע תור המצטיינים והראויים לשבח, היתה היא החיילת היחידה בין 31 גבורי צה"ל שצוינו עם תום המבצע לתהילה על גבורתם ודבקותם במשימה.

"הדבר אירע בשיאו של הקרב על מתחמי רפיח", סיפר המח"ט ועיניו יקדו מהתרגשות. "בהמולת-הקרב ובחשכת הלילה אירעו דברים קשים בניווט היחידות ובזיהוי היעדים. ברגע מסוים ניתק הקשר בין המטה לבין היחידות הלוחמות, והלב נתמלא חרדה. אכן, כמו סיכם לעצמו, "אין לך דבר חמור בשעת-קרב מאידיעת המפקד את פרטי המצב. אתה יושב בפינתך ו-לך נתון לאנשיך המתלבטים בין גדרות תיל, תעלות-קשר סבוכות ויעדים מאיימים. אך אין לך קשר אתם. אינך מקבל דו"חות ואינך יכול

התחלה

"המפקד, מילמלה, 'האומנם הכרחי הדבר? האומנם זה מגיע לידי חזרה
נרגשת. 'הרי רק מילאתי את המוטל עלי. פלום יכול מישהו לנתוג אחרת?'
המח"ט נשתתק. הסתפלתי בצעירים. בחדר עמדה דממה והצעירים לא
גרעו עין מן המדבר. נדמה היה, כי בחלל החדר עדין נשמעים הדים עמומים
של אותו לילה אפל מול מוצבי רפיה, וקולה הצלול של הקשרית בוקע מתוך
המולת הקרב:

"המפקד, תן פקודות! אנו מצפים לדברך."

להעביר להם הוראות. וכשאתה מעלה בדמיונך, מה עלול לקרות שם, באפלה -
ולאו דוקא מנדורי-איב - הרי... "לא סיים את המשפט.
"לא אזכור", המשיך, "כמה זמן ארך הניתוק: רבע שעה, מחצית השעה או
דקות ספורות. בעיני ארך יובלות. חיפשתי בקדחתנות דרך לחידוש הקשר -
והנה שמעתי את הקול הגואל שבקע מתוך מכשיר-קשר נייד שהיה קבוע
בגיפ פתוח מופקר לסערת-הקרב.

"המפקד, רעד הקול בתוך האוירה הדחוסה: הורגשה בו אש-התופת,
הניתכת אי-שם, 'המפקד, כאן ליובה הקשרית! תן לי הוראות ואעבירן
לנוגעים בדבר, כאן מצפים הכל לדברך, המפקד?"

"ליובה, ליובה הקשרית, חזרתי על השם ולא האמנתי למשמע אזני. אך
בן-רגע חשתי כאילו הפיג מישהו במגע-קסם את המועקה שבלבי. הפל חזר
ונעשה ברור ומובן: הנה נתקבל דו"ח מן הלוחמים, ומיד נענה בהוראות
מפורטות. הכוחות התוקפים נתארגנו חיש-מהר. עד הבוקר עמלה הקשרית
ללא הרף - עד שכל מפקדי היחידות ידעו בדיוק את אשר לפניהם. מעניין,
חייד, "איש מהם אף לא העלה בדעתו בשעה הרת-גורל זו, כי נערה אמיצת-
לב קובעת עתה את גורל הקרב ואף את גורלם הם.

"כעבור ימים מספר ניצבה לפני, פשוטת-הליכות ומבושת-מעט, רק עיניה
זהרו באש פנימית.

"כלום לא פחדת? שאלתיה.

"פחדתי, המפקד, ודאי פחדתי, הודתה בשקט. 'פחדתי מפני אפלת הלילה,
מפני שריקת הפגזים, מפני ספנת-המות המרחפת על ראשי; אבל ידעתי כי
עלי להתגבר בכל מחיר על אימה זו. פי חיי כל 'החברה' מסביבי תלויים
בכך. אם אשיג את הקשר או לאו, ואל-נא תצחק לי, המפקד: בתוך נהמת
התותחים ושריקת המקלעים שמעתי את קול אמי שלא חדל ללחוש לי:
'נערת! אל פחד, אל יאוש! מאות אמהות מצפות לבניהן, לשובם בשלום!
את חייבת להשיג קשר. את חייבת?"

"וקולה של אמי - הוא קול החובה - הלך והתגבר עד שגבר אף על קולות
הקרב ועל האימה. לא שמתי לב עוד לשום דבר חוץ מן המאמץ לחדש את
הקשר. כשהושג הקשר בכיתי מאושר."

"בדעתי להמליץ עליך לפני הרמטכ"ל פראויה לשבח על גבורה ואומץ-
לב, אמרתי.